

מדינה סוריאליסטית

ערב יום-עצמאותה
ה-34, התנדנה
המדינה כשיכורה.

שבוע לפני יום עצמאותה ה-34, דמתה המדינה למתאגרף שיכור-מהלומות, שהתנדנד אנה ואנה כ-סהרורי.

המישה ימים לפני השלמת ה-נסיגה מסיני, שנועדה לפתוח עידן היסטורי חדש של שלום, לא היתה הממשלה בטוחה אם לעמוד בתה-חיבתה, או להסתלק ממנה. ב-אווריה הסוריאליסטית, נשקלה גם ההצעה המטרופת לטרפד את ה-שלום ביגלל שורה של עניינים של מהבכך ובעיות מפוברקות, פרי התככים של השר אריאל שרון. כלומר: אחרי שכבר סוג צה"ל משני שלישים של סיני, אחרי ש-פוצץ ופינה את מיתקני היקרים מפז, ושקלת הממשלה את האפשרות להשחית במו ידה את פרי השלום, שעבורו שלום מחיר זה (ראה הנדון).

היה זה אופייני ואחרי-כנסת, ש-שנמצאו שרים וחברי-כנסת, ש-הציגו את הדבר ברצינות, בהאמי-גם כי הדבר יעלה את סופולריותם העלובה וינחיל להם פירוטות זר-לה. הפינוי כחבללית בוצע בינ-חיים בעצלתיהם, תוך הצגת דרא-מות מטורפות, פארודיות עגומות של מצדה ומרד-גטור'שה (ראה להלן) והתנהגות עגומה עוד יותר של מפקדי צה"ל. החיילים, שעבורו שטיפת-מוח כדי לחבב עליהם את המתפרעים, התיידדו עם מפירי-החוק וערכו מצוד על העיתונאים, ש"פז פז"ל. כאילו לא די במה-לומות אלה, הוצגה במישור אחר הצגה עגומה לא-פחות, בפסע ה-ראשונה בתולדות המדינה העולם הדמוקרטי מכהן עתה כשר בממ-שלתי-ישראל אדם שהורשע בפל-לים, בעבירות שיש עימן קלון, ציבור גדול בישראל התייצב ל-ימין האיש שהורשע, תוך קביעה מפורשת שהמוצא הערתי של אדם חשוב יותר ממעשיו — קביעה גזענית שאין חמורה ממנה. אם המישטר הדמוקרטי שווה כ-קליפת-השום בעיני המתפרעים ב-ימית, הרי קבעה המיפלגה העדתית של אהרון אבו-הצירא כי גם מוסי-

דוה-המישפט וממשלת-החוק חשו-בים בעיניה כקליפת-השום. נדמה כאילו כל אמות-המידה נשברו. הרב" מאיר כהנא נאם באוזני עסי-ישראל באמצעות הרדיו הממלכתי, החסום לפני שוחרי ה-שלום והחוק, וקרא לאנשיו להפיר את חוקי-המדינה. הממשלה החל-טה למנוע מן העיתונות את האפ-שרות לפקוח עין על פינוי ימית, כשם שנמנע ממנה בכוח לפקוח עין על אשר התרחש בכפרי-הדרר-זים בגולן (ראה להלן). ומדי יום נפגעים בשטחים הכבושים מפגינים מיריות "באוור" — עד כי ידעות על כך מתפרסמים בתחתית עמודי-העיתונים, יחד עם תחזית מוג-האוור, או נגזרים ביכלל, כדברים של מהבכך. מעולם, בכל 34 שנות קיומה, לא היתה מדינת-ישראל נתונה ב-מצב עגום ביותר, כאשר אשיות החוק והדמוקרטיה מתפוררות מ-יום ליום.

הפינוי

החלק הטוב

המתפרעים בימית
הם אויבי הדמוקרטיה,
אך אינם אויביו
של אזרחי-הפיקוד.

"זהו בסך הכל חלק טוב של עם-ישראל", אמר אלוף פיקוד-הדרום, חיים ארז, האיש שעליו הוטל להגשים את החלטת הרוב המכריע של הכנסת ולבצע את ה-נסיגה מסיני.

הוא התכוון לקבוצה של כמה מאות אנשים, שהתקבצו בעיר ימית והסביבה כדי לשים לא את החרטת הכנסת, תוך הפרת החוק, איומים באלימות והכנות להפעלת אלימות.

יתכן שזוהי האמירה החמורה בי-יותר שנשמעה השבוע במדינה, שהתקרבה ליום-עצמאותה ה-34, **מבושלת בוגדים**. מפירי-החוק של ימית אינם, "חלק טוב" של עם-ישראל, כפי שאמר האלוף בראשית דבריו, ולא כל שכן "החלק הטוב", בה"א הידיעה, כפי שאמר בהמשך הדברים.

הפולחן הנערך להם עליידי מי-שהופקדו על ביצוע החוק חמור אף ממעשיהם. אנשי-ימית הם סכנה למישטר

הדמוקרטי, ולעצם קיום המדינה. כל מעשיהם הם אתגר גלוי לקיום הדמוקרטיה הישראלית. הם מכ-ריוזים בפה מלא כי רצון הרוב שווה בעיניהם כקליפת-השום, ש-הממשלה החוקית היא ממשלת-בוגדים וכי מיעוט של קנאים — חלקם מטורפים ממש, חלקם על-גבול הטירוף — זכאי לכפות את רצונו על המדינה כולה.

הם מסכנים את עצם קיום ה-מדינה, כי ברצונם לסכל את השלום שהושג עם מצריים, ולמנוע מראש כל אפשרות של שלום עם שאר מדינות-ערב. בפיהם השינאה שלו-חתי-הרסן לעולם הערבי, וסיגנונם הוא סיגנון גיוני צרוף, גלוי ופ-חסר-בושה. הקנאים של ימי הבית השני הביאו לחורבן הקהיליה ה-יהודית ולחורבן ירושלים. יורשיהם היום מביאים לתוצאה דומה.

דיקטטורה של קומץ. איש אינו מקנא בתפקיד המוטל על אלוף פיקוד-הדרום, אך גם קושי התפקיד אינו מצדיק את האמירה, המעניקה לגיטימציה לפלג של מתפרעים פורקי-עול, המבקשים להש-ליט, באיצטלה פטרויטית, דיקט-טורה של מיעוט זעיר.

אילו שררה בישראל, סוף שנתה ה-33, אווריה שפויה, היה די ב-אמירה זו של האלוף כדי להדיח אותו מתפקידו בו במקום — כפי

שהודחו מצביאים חשובים יותר במדינות דמוקרטיות, כאשר השמי-עו דיעות פוליטיות החותרות תחת אשיות המישטר.

אך בישראל של אפריל 1982 עברה אמירה זו מבלי לעורר כל תשומת-לב. **פארודיה של גטו**. בימית עצמה נמשכה הפרשה העגומה, שהחלה בענידת הטלאי הצהוב.

ערב יום-הזיכרון לשואה, התנ-גה שם חבורת-הקנאים כאילו עמ-דו מולם קלגסי הס"ס, וכאלו הם עומדים לערוך את מרד-גטור'שה מס' 2. היה משהו מיפלצתי בהת-יימרות זו של קומץ מתפרעים פופגקים, בני-חטות השילטון, ש-ידעו כי שום רע לא יאונה להם, וכי יתיהסו אליהם כאילו היו תינוקות דבית-רבן.

בימית לא התרחשה, טרגדיה יונית", כפי שאמר מישהו, וגם לא, "טרגדיה יהודית". בימית מת-רחשת קומדיה ישראלית, הגובלת בפארסה.

הגולן

חוק ברבארי

איך הופך שופט

לעוכר-ישראל? חיים

כהן למד זאת.

אם הקנאים בימית, שהכריזו מילחמה על הכנסת והמישטר ה-דמוקרטי, הם "חלק טוב בעם-יש-ראל" (ראה לעיל), הרי נציגיה של ישראל השפויה הם, "חלק רע של עם-ישראל".

כך נזכח השבוע לדעת, להפתר-עתו הגמורה, אדם שישב אך את-מול על הכס הרם של בית-המיש-פט העליון.

חקירה? מה פיתאום. השו-פט חיים כהן עומד בראש אגודה שערכה חקירה במעשי השילטון בימים שבהם הוטל מצור על אר-בת הכפרים הדרוזיים ברמת-ה-גולן, כאשר הטיל שר-הביטחון מצור על האיזור ולא הניח לעי-תונאים לסקר את המתרחש.

תוצאות החקירה היו מזועזעות. קבע השופט, שלמד במשך עשרות שנים למדוד כל מילה בפסקי-הדין שלו: "ברמת-הגולן לא הושלט ה-חוק של מדינת-ישראל, אלא חוק ברבארי".

הדבר לא הפתיע את המעטים — עיתונאים, חברי-כנסת ואישי-צי-כור אחרים — שסיירו בינתיים ברמת-הגולן ושגבו עדויות מפי הדרוזים. הם שמעו מאות סיפורים גדולים וקטנים, שכל אחד מהם היה מזועזע בפני עצמו. הדברים גם לא יכלו להפתיע את מי שעקב אחרי הקארירה של אריק שרון

כ"משליט סדר" בשנים עברו, ע-שיטתו בגירוש הבדואים מחבל-ימית גונה, בשעתו, רשמית עלי-ממשלת גולדה מאיר, שתיאר אותו כ"חריג". אריק שרון הו-ברבאר.

החידוש היה בזהות האדם שהש-מיע פסקדין זה. חיים כהן אינ-איש פוליטי, ומעולם לא נודע כ-בעל תווית מיפלגתית כלשהי. מ-עבר לגישה הליברלית הכללית ש-יהודי גרמני בעל רקע דתי.

קשה להעלות על הדעת כתוב-אמינה יותר מזו של השופט חיים כהן. בניגוד להודעותיו של דוב-צה"ל, הכפוף למרות הרמטכ" ושר-הביטחון, עוררה הודעתו ש-כהן אמון. רק חקירה מדוקדקת ש-מוסד מישפטי, תוך גביית עדויות בפומבי שימוש בגלאי-שקר וחקי-רת שתי-ערב של חיילים ואזרחים יכלה להפריך הודעה כזאת.

שיטת-לינין. אך מלך הצד ניקאים במדינה, שרה-הפנים יוס-בורג, הנשוא באחיות המיניסטר-אלית למעשים שהתרחשו באיזור שטופח רישמית למדינת-ישראל קבע: "אין כל צורך בחקירה". השיטה שהופעלה היתה שונה ישנה ובדוקה: רצח-אופי של ה-מאשים. בראש קהל-הלינין צי-מנחם בגין, בסיגנונו האלים הרגי-השמיץ את חיים כהן, ש"רצה להכ-ניס יהודים דתיים למחנה-ריכוז" ושהשווה את "חוקי היהדות לחוקי נירנברג".

רק מעטים הבינו את פשר הדבר-רים: כאשר היה חיים כהן היועץ המישפטי לממשלה (ראה עמוד 3) גילתה המישטרה מחתרת דתית-קנאית. כמה עסקנים דתיים, ובני-גיהם שלמה לורנקי, שהוחשדו ב-השתייכות למחתרת זו, נעצרו ב-בית-המעצר בגלילי, ליד יגור, עם פי-חוקי-החירום. כעבור שנים קבע כהן כי איסורי-הנישואין של הרבנות דומים לחוקי-נירנברג. (כה-עצמו נשא אשה גרושה בטקס אז-רחי בארצות-הברית, מאחר שבארץ-אין כהן יכול לשאת גרושה).

מה היה הקשר בין כל אלה ובין מימצאי החקירה ברמת-הגולן? המסקנה היתה בלתי-נמנעת עצם ההשמצה הפרועה היתה הור-אה בכך שאין ביכולת הממשלה להפריכם, מפני שהם אמת.

מיפלגות

שאלת השבוע

חידון דעם-ישראל

היכן היתה השבוע מיפלגת-ה-עבודה?

העולם הזה התייצב אז לימ-העצורים ותבע את שיחוררום.

חיילים מפוזרים הפגנה ליד "שוק ארץ הקודש" בעיר העתיקה

כמו תחזית מוג-האוור